

Máshol, egy másik helyen, máshogy

Kint ültünk egy nyári délutánon, míg ragyogott a nap és kellemesen fújta a szél. Nem beszélünk túl sokat, csak annyit, hogy tudjuk még, ott van a másik. A fa alatt az árnyékban legeltünk, mint a bárányok.

Csukott szemmel élveztem a szép időt, ő meg bábút faragott. Jaj, ez az ezermester!

Ügyeskedik, mint mindig. De tudom, ha kinyitom szemem, elmegy. El volt rejtve, de mindig kék szeműnek láttam, amit eltakart fehér, hosszú hajával. Olyan, mint én, egy rendes emberi lény, de úgy látszik, faragásban jobb.

Én már lazább voltam. Egyedüli vágyam az volt, hogy egy gyümölcsfán éljek, mert bírom enni a gyümölcsöket, míg érnek a fán. Rövid, fekete hajam van. Szememet nem láttam még, és sose ismertem a nevemet. Nem volt fontos soha tudnom, inkább azon gondolkodom, hogy hová mehetnék el azért, hogy megtudjam, amit tudni szeretnék.

Egyszer csak éreztem egy gyenge érintést a vállamon, s egy suttogó hangot hallottam. - Gyere velem... Ismerek egy helyet... - szárazon súgta, mintha nem lenne rendes hangja. Persze, kíváncsi személy vagyok. Úgyse volt jobb dolgom, csak tudni vágytam. Szó nélkül felkeltem, szemem még csukva, és követtem a hangot.

Közbe próbáltam rájönni, hogy néz ki a világ körülöttem. A fűt magentának láttam, és meleg színűnek mindent, ahogy sütött a nap. Egy üres, álomszerű tájat éreztem. Néha-néha volt egy nagy, lobogó kocka, piramis és gúla. Az égbolt egy világos piros-narancs szín volt. Egy fehér, kocka alakú épületbe mentünk.

A következő táj már hidegebb volt. Egy örök lépcső, az űrben. Itt-ott éreztem a többiek is. A nyakamon felállt a szőr, amikor éreztem hideg leheletüket, de nem szóltam semmit. Mentünk tovább, csukott szemmel, amit már nem bírtam kinyitni.

Itt már nedves volt a levegő, a föld alattam változott, míg léptem. Barlangszerű helyen voltunk, a különböző fényes bizsuk és drágakövek néztek ránk. Mi csak tovább haladtunk, ruhám, ami csak rövid ujjú blúz és rövidnadrág volt, most lazábbnak tűnt. Szabad kezemmel éreztem a selymes köntöst, ami helyettesítette. Ezer éve voltam itt. Hajamat le kell majd nyírnom.

Az utolsó helyre értünk, ami úgy nézett ki, mint egy tündérország. A barlang végén egy vízesés volt, s azon keresztül mentünk át. Egy tóhoz értünk, mindannyian sorban mentünk kórusénekekkel. Ekkor vettem észre, hogy én vezetem a sort. Kinyitottam a szemem, előttem egy tükör volt. Arcomon volt a holdfény, ciámfény csillant meg szemeimben. Hosszú, fehér hajam

volt, ami eltakarta arcomat egy sötét árnyékkal. Fehér, selymes, laza ruha volt rajtam, kinyújtott ujjaim voltak, sőt, mindenem hosszabb volt. Kezemben tartottam egy fatéglát és egy kést. Nem így nézek ki, ez nem én vagyok! Mégis egy rendes emberi lény vagyok! Félre húztam a hajamat, de az arcom helyett egy üres, fekete űr volt. Közelebb hajoltam, és a tükörben vizsgáltam, ahol a kék szememnek kell lennie. Helyette csak bábut láttam...

És újra ott voltam, ahol előbb. Egy szép nyári délután volt megint. Egy fa árnyékában faragtam azt a bábut, amely úgy nézett ki, mint ahogy én előbb. Mellettem aludt valaki. Arról álmodott milyen lenne egy igazán érdekes hely. Ahogy bírtam, súgtam neki gyengéden.

- Gyere velem... Ismerek egy helyet...